Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 867 van 10 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat N. EL JANATI**
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV-wet*").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 15 juni 2026 wordt verzoeker vastgehouden in het Transitcentrum 127*bis* met het oog op zijn verwijdering naar zijn land van herkomst, met name Marokko, gepland op 17 juni 2026.

Op 16 juni 2026 dient verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 8 juli 2026.

Op 16 juli 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen dient verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 24 augustus 2026 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Diezelfde dag neemt de commissaris-generaal een beslissing tot *"niet ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)"*. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***

*Volgens uw verklaringen bij uw **eerste verzoek om internationale bescherming** bent u een staatsburger van Marokko. U groeide op als soennitisch moslim maar u ziet zich eerder als Jood en wil van geloof veranderen. U bent van Arabische origine. U bent geboren in Tetouan, Marokko. U stelt in 2015 Marokko als minderjarige verlaten te hebben en naar Spanje te zijn gereisd, u verbleef er in Marbella en Madrid in een weeshuis. U verbleef er geen jaar. U keerde dan terug naar Marokko waar u bleef tot 2021. In 2021 ging u naar Ceuta vanwaar u opnieuw naar Spanje reisde. U verbleef enkele dagen in Malaga alvorens door te reizen naar Barcelona, waar u enige tijd bij uw zus verbleef. U reisde naar uw broer in Ibiza. In 2022 kwam u aan in België, u was op doorreis naar uw familie in Nederland.*

U bent getrouwd met uw nicht, jullie hebben één zoon. U stelt dat uw echtgenote in Marokko u heeft aangeklaagd omdat u al enkele jaren geen onderhoudsgeld heeft betaald. U stelt dat dit is gebeurd onder druk van haar ouders.

U bent in 2021 uit Marokko vertrokken omwille van problemen met een smokkelbende. U kwam erachter dat u voor een bende werkte die drugs smokkelde. U stal een grote som geld van de bende en vluchtte weg uit Marokko. De bende is nog bij u thuis geweest om naar u te vragen.

U stelt expliciet asiel aan te vragen omdat u van geloof wil veranderen. Verder stelt u bij een terugkeer naar Marokko te worden gearresteerd omdat u onderhoudsgeld moet betalen aan uw vrouw maar u hier niet toe in staat bent. Verder wijst u naar de algemene slecht socio-economische situatie in Marokko. U werd in België verschillende keren opgepakt omwille van illegaal verblijf. Er werden door de politie meerdere administratieve rapporten opgesteld, er werd een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd. U werd tevens veroordeeld voor diefstal met geweld en zat een gevangenisstraf uit van 17 april 2024 tot 15 juni 2026 in de gevangenis van Haren.

Op 16 juni 2026 werd u overgebracht naar het Transitcentrum 127bis met het oog u van het grondgebied te verwijderen. Op 17 juni 2026 was er een repatriëringsvlucht voorzien. U diende daags ervoor, nl. op 16 juni 2026 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw eerste verzoek legt u kopieën van volgende documenten voor: de eerste bladzijde van uw Marokkaanse paspoort, medische documenten uit Spanje, uw geboorteakte, documenten omtrent uw verblijf in Spanje, een juridisch document over een klacht die tegen u werd ingediend in Spanje, een attest uitgereikt door de burgerlijke stand in Marokko en een huwelijksakte die niet van u is.

Op 16 juli 2026 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde problemen en terugkeervrees. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

*Op 24 augustus 2026 diende u vanuit het Transitcentrum 127bis een **tweede verzoek om internationale bescherming in**. U verklaart dat uw hele familie in Nederland en Spanje woont en dat u geen familie of huis heeft in Marokko. U vraagt bescherming tegen uw vijanden in Marokko, met name de mensen die u geholpen heeft in de drugshandel en die u willen doden. U bent bekeerd tot het jodendom. U geeft aan dat u verslaafd bent aan drugs en dat u hier behandeld wordt. U verklaart nu wel bewijzen te hebben in tegenstelling tot bij uw eerste verzoek, met name van het verblijf van uw familie in Europa, maar u legt geen stukken voor.*

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart dat u ziek en drugsverslaafd bent als antwoord op de vraag of er bijzondere procedurele noden zijn (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, punt 8.2). U legt geen enkel bewijs hiervan neer. Uit de schriftelijke verklaring blijkt dat u in staat was op coherente en zelfstandige wijze de vragen te beantwoorden. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onderzoekt in geval van een volgend verzoek op basis van artikel 55 van de Verordening (EU) 2024/1348 of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Hierbij dient vooreerst te worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS kennelijk ongegrond werd verklaard daar u afkomstig bent van een veilig land van herkomst en u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk kon maken. U ging hiertegen niet in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van de Verordening (EU) 2024/1347 aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

U brengt geen nieuwe elementen die de kans op een internationale beschermingsstatus aanzienlijk verhogen:

- ***U stelt dat uw hele familie in Nederland en Spanje woont.***

Dat uw familie, onder wie uw zoon, in Europa woont en dat u geen familie of huis heeft in Marokko is louter een familiaal en socio-economisch element dat niet wijst op een internationale beschermingsnood.

- ***U stelt vijanden te hebben in Marokko door uw betrokkenheid bij drugshandel.***

U haalde dit element reeds aan bij uw eerste verzoek. Het CGVS oordeelde dat uw verklaringen hieromtrent weinig doorleefd waren en dat het blote beweringen waren. U legt nog steeds geen stukken ter staving van de vermeende problemen neer en u geeft geen verdere precisering, waardoor uw huidige verklaring de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kan ombuigen.

• ***U stelt dat u zich bekeerd heeft tot het jodendom.***

U bouwt voort op uw eerste verzoek, waarbij u verklaarde Jood te willen worden. Het CGVS oordeelde echter dat uw verklaringen hierover vaag, oppervlakkig en ongeloofwaardig waren en dat er geenszins sprake was van een diepgewortelde geloofsovertuiging. Uw huidige verklaring is niet meer dan een blote bewering die u op geen enkele wijze staaft of preciseert en die de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kan ombuigen.

• ***U stelt drugsverslaafd te zijn.***

U geeft op geen enkele wijze aan dat u omwille hiervan een internationale beschermingsnood zou hebben bij terugkeer naar Marokko, u vermeldt dit enkel als antwoord op de vraag met betrekking tot bijzondere procedurele noden. U verklaart dat u in België behandeling krijgt voor uw verslaving. Het CGVS wijst erop dat u voor een beoordeling van de medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

• ***Geen nieuwe stukken***
U verklaart bewijzen te hebben van het verblijf van uw familie en uzelf in Europa, maar u legt deze niet voor. Gesteld dat u deze alsnog zou voorleggen wijzigt dit bovenstaande beoordeling niet. Het CGVS trekt het verblijf van uw familie in Europa. niet in twijfel.

U brengt bijgevolg geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Uw verzoek om internationale bescherming is niet-ontvankelijk op basis van artikel 38, tweede lid van Verordening (EU) 2024/1348.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 2.29, §2 Wet RvV.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (art. 2.15, §3, 2°, b) Wet RvV).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van artikel 3, 5) en 3, 6) Verordening (EU) 2024/1347."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing in strijd is met:
- artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag),
- de artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM),
- de artikelen 4, 5, 8, 10, 11, 13, 14, 15 en 16 van Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van normen betreffende de voorwaarden waaraan onderdanen van derde landen of staatlozen moeten voldoen om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, tot een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, alsmede tot de inhoud van die bescherming (hierna: Verordening (EU) 2024/1347),
- de artikelen 48/3 tot en met 48/7, 57/6, 57/6/1, 57/6/4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet),
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met inbegrip van het beginsel van redelijkheid, zorgvuldigheid en voorzichtigheid,
- artikel 22 van de Grondwet,
- artikel 8 van het EVRM,
- de artikelen 4, punt 2), 5, § 1, b) en e), en 6, § 3, van de Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (hierna: de Algemene Verordening Gegevensbescherming).

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. Met toepassing van artikel 2.15, § 3, 2°, a) van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet), dient het verzoekschrift te worden ingediend binnen de vijf dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht, indien het een beslissing van de commissaris-generaal betreft die het verzoek om internationale bescherming heeft afgewezen als niet ontvankelijk in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de wet van 15 december 1980 of artikel 38, lid 2, van de Verordening (EU) 2024/1348 en de betrokkene op het ogenblik van zijn verzoek wordt vastgehouden.

Wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, begint de beroepstermijn overeenkomstig artikel 2.5., § 1 van de RvV-wet te lopen op de dag van de afgifte of de weigering tot ontvangst.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoeker op 25 augustus 2026 in het Transitcentrum 127*bis* de beslissing houdende *"niet ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)"* van 24 augustus 2026 werd betekend. De bijlage bij dit schrijven bevatte evenwel een beslissing op naam van H.H. en had derhalve geen betrekking op verzoeker. Op 28 augustus 2026 gebeurde een herbetekening, in die zin dat ditmaal de correcte beslissing werd betekend.

De kennisgeving van de (correcte) beslissing via een loutere herbetekening wordt aldus geacht plaats te hebben gehad op vrijdag 28 augustus 2026. Aangezien de dag waarop de kennisgeving plaats heeft gehad, zelf niet bij de termijn in kwestie wordt inbegrepen, moet *in casu* worden vastgesteld dat zaterdag 29 augustus 2026 de eerste dag van de beroepstermijn is. Bijgevolg was woensdag 2 september 2026 de vervaldag voor het indienen van het verzoekschrift. Het verzoekschrift tegen de bestreden beslissing werd ingediend op vrijdag 4 september 2026 en is bijgevolg laattijdig.

3.2. Van de vaststelling van de niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan worden afgezien wanneer de verzoeker aantoont dat hij wegens overmacht werd verhinderd tijdig zijn verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden.

In het arrest nr. 352 591 van 4 september 2026 waarbij het beroep tegen de aanvankelijk foutieve ter kennis gebrachte beslissing als doelloos en zinledig werd verworpen, heeft de Raad reeds gesteld dat het feit dat de correcte beslissing via een loutere herbetekening aan verzoeker werd betekend, en dit in een procedure waarin uiterst korte termijnen gelden, het verweer en de rechten van verdediging van verzoeker in aanzienlijke mate heeft misleid.

Verzoekers raadsman heeft pas ter terechtzitting op 4 september 2026 daadwerkelijk kennis genomen van de (correcte) beslissing op naam van verzoeker en heeft diezelfde dag beroep ingediend tegen deze beslissing. In het verzoekschrift wijst de raadsman van verzoeker op de bijzondere procedurele omstandigheden van deze zaak, namelijk dat twee afzonderlijke beslissingen (waarvan enkel de laatste de correcte beslissing was) binnen een uiterst kort tijdsbestek aan verzoeker, die van zijn vrijheid is beroofd, zijn betekend, zonder dat deze in staat is om zelfstandig de respectieve juridische reikwijdte van de herbetekening – die in feite een eerste, nieuwe, kennisgeving van de correcte beslissing betrof – te begrijpen, noch om de hieruit voortvloeiende procedurele gevolgen en termijnen te doorgronden.

De Raad volgt verzoekers raadsman en aanvaardt *in casu* overmacht voor de laattijdigheid van het beroep tegen de bestreden beslissing, nu de verwerende partij door haar handelen de rechten van verdediging van verzoeker in aanzienlijke mate heeft misleid. Het beroep is ontvankelijk.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

4.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kan worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4.3. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 24 augustus 2026 houdende een *"niet ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)",* waarbij zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming in België niet ontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 38, lid 2 van de Verordening (EU) 2024/1348 omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig de Verordening (EU) 2024/1347 en de commissaris-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Artikel 38, lid 2, van de Verordening (EU) 2024/1348 luidt als volgt:
"*2. De beslissingsautoriteit wijst een verzoek af als niet-ontvankelijk indien het gaat om een volgend verzoek waarbij geen nieuwe relevante elementen als bedoeld in artikel 55, leden 3 en 5, naar voren zijn gekomen of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij of zij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347 of in verband met de eerder toegepaste grond voor niet-ontvankelijkheid.*"

Artikel 55, leden 3 en 5 van de Verordening (EU) 2024/1348 luidt als volgt:
"*3. Een volgend verzoek wordt onderworpen aan een voorafgaand onderzoek waarbij de beslissingsautoriteit nagaat of er nieuwe relevante elementen naar voren zijn gekomen of door de verzoeker zijn voorgelegd die:*
a) de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347, of
b) verband houden met een eerder toegepaste grond voor niet-ontvankelijkheid als het eerdere verzoek is afgewezen als niet-ontvankelijk.
[…]
5. De door de verzoeker voorgelegde elementen worden alleen als nieuw beschouwd als de verzoeker buiten zijn of haar eigen schuld niet in staat was die elementen in het kader van het eerdere verzoek voor te leggen. Elementen die de verzoeker eerder had kunnen voorleggen, hoeven niet in aanmerking te worden genomen, tenzij die de kans aanzienlijk vergroten dat het verzoek niet niet-ontvankelijk wordt verklaard of dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, of als het vorige verzoek overeenkomstig artikel 41 is afgewezen als zijnde impliciet ingetrokken zonder een behandeling ten gronde."

4.4. Om zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker erkend wordt als vluchteling in de zin van artikel 3, punt 5) van de Verordening (EU) 2025/1347 of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 3, punt 6) van dezelfde verordening.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.5. In het kader van zijn huidig, tweede, verzoek verklaart verzoeker dat zijn hele familie in Nederland en Spanje woont en hij geen familie of huis in Marokko heeft, dat hij in Marokko vijanden heeft door zijn betrokkenheid bij drugshandel, dat hij zich ondertussen bekeerd heeft tot het jodendom en dat hij drugsverslaafd is en momenteel in België een behandeling volgt. Ter staving van zijn huidig, tweede, verzoek legt hij geen nieuwe stavingstukken voor.

De commissaris-generaal overweegt dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:
"*U brengt geen nieuwe elementen die de kans op een internationale beschermingsstatus aanzienlijk verhogen:*

- ***U stelt dat uw hele familie in Nederland en Spanje woont.***

Dat uw familie, onder wie uw zoon, in Europa woont en dat u geen familie of huis heeft in Marokko is louter een familiaal en socio-economisch element dat niet wijst op een internationale beschermingsnood.

- ***U stelt vijanden te hebben in Marokko door uw betrokkenheid bij drugshandel.***

U haalde dit element reeds aan bij uw eerste verzoek. Het CGVS oordeelde dat uw verklaringen hieromtrent weinig doorleefd waren en dat het blote beweringen waren. U legt nog steeds geen stukken ter staving van de vermeende problemen neer en u geeft geen verdere precisering, waardoor uw huidige verklaring de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kan ombuigen.

• ***U stelt dat u zich bekeerd heeft tot het jodendom.***

U bouwt voort op uw eerste verzoek, waarbij u verklaarde Jood te willen worden. Het CGVS oordeelde echter dat uw verklaringen hierover vaag, oppervlakkig en ongeloofwaardig waren en dat er geenszins sprake was van een diepgewortelde geloofsovertuiging. Uw huidige verklaring is niet meer dan een blote bewering die u op geen enkele wijze staaft of preciseert en die de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kan ombuigen.

• ***U stelt drugsverslaafd te zijn.***

U geeft op geen enkele wijze aan dat u omwille hiervan een internationale beschermingsnood zou hebben bij terugkeer naar Marokko, u vermeldt dit enkel als antwoord op de vraag met betrekking tot bijzondere procedurele noden. U verklaart dat u in België behandeling krijgt voor uw verslaving. Het CGVS wijst erop dat u voor een beoordeling van de medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

• ***Geen nieuwe stukken***

U verklaart bewijzen te hebben van het verblijf van uw familie en uzelf in Europa, maar u legt deze niet voor. Gesteld dat u deze alsnog zou voorleggen wijzigt dit bovenstaande beoordeling niet. Het CGVS trekt het verblijf van uw familie in Europa. niet in twijfel.

U brengt bijgevolg geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

Verzoeker komt niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het op algemene wijze bekritiseren van de motivering van de bestreden beslissing als niet voldoende geïndividualiseerd, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

4.6. Verzoeker benadrukt zijn bekering tot het jodendom als nieuw element in het kader van zijn huidig, tweede, verzoek en stelt dat deze ontwikkeling de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. De Raad volgt verzoeker hierin niet. In de bestreden beslissing wordt terechtgewezen op verzoekers vage, oppervlakkige, ongeloofwaardige en allerminst overtuigende verklaringen omtrent zijn geloof in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Het feit dat verzoeker nu, in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, aanvoert dat hij zich ondertussen in het gesloten centrum daadwerkelijk zou hebben bekeerd tot het jodendom, is niet meer dan een blote bewering die hij op geen enkele manier onderbouwt of preciseert en die de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kan ombuigen.

4.7. Tot slot stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming via videoconferentie werd gehoord. Hij verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 73/2026 van 18 juni 2026 waarin wordt bepaald dat het gebruik van videoconferentie in strijd is met artikel 22 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 6, lid 3 van de Algemene Verordening Gegevensbescherming en met artikel 8 van het EVRM. Hij meent dat hierdoor de regelmatigheid van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming werd aangetast en dat dit gegeven doorslaggevend is in het kader van zijn volgend verzoek gezien het onderzoek juist betrekking heeft op zijn persoonlijke verklaringen en op het bestaan van nieuwe elementen of feiten die de kans dat hij aanspraak kan maken op internationale bescherming aanzienlijk kan vergroten.

De Raad herhaalt dat verzoeker de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet kan aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerder verzoek. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat er geen beroep tegen werd ingesteld of omdat het beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In het kader van onderhavige beroep kan aldus enkel worden geoordeeld of de nieuwe elementen van aard zijn dat zij de vaststellingen die werden gedaan in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker in een ander daglicht stellen.

Het feit dat het persoonlijk onderhoud inzake het vorig verzoek om internationale bescherming via videoconferentie heeft plaatsgevonden, doet geen afbreuk aan het definitief karakter van de beslissing die in het kader van dat verzoek is genomen. De beoordeling in het kader van het huidig tweede verzoek beperkt zich tot de beoordeling van de nieuwe feiten en elementen die ter ondersteuning hiervan worden aangevoerd. Zoals hierboven omstandig werd uiteengezet, zijn de nieuw aangevoerde elementen niet van die aard dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn huidig tweede verzoek heeft afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken, schriftelijk heeft meegedeeld.

Een schendig van artikel 22 van de Grondwet, artikel 8 van het EVRM en de artikelen 4, punt 2), 5, § 1, b) en e), en 6, § 3, van de Algemene Verordening Gegevensbescherming kan *in casu* niet dienstig worden aangevoerd.

4.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten, in toepassing van artikel 38, lid 2 van de Verordening (EU) 2024/1348, tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van de artikelen 38 en 55 van de Verordening (EU) 2024/1348 blijkt niet.

4.9. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 3, punten 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 en van de artikelen 3, punt 6) *juncto* 15 van die Verordening dringt zich niet op nu huidig volgend verzoek om internationale bescherming terecht niet ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen van de Verordening (EU) 2024/1347 zijn om die reden dan ook niet dienstig.

4.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en dus ook van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.11. Waar verzoeker de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM. De Raad ziet niet in op welke wijze artikel 13 van het EVRM *in casu* geschonden zou zijn nu verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing aan de Raad voor te leggen en een middel aan te voeren en de Raad gehouden is tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van het beroep. Een schending van artikel 13 van het EVRM kan *in casu* niet dienstig worden aangevoerd.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van dit volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het tweede verzoek om internationale bescherming op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

4.13. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

4.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60, § 2, tweede lid van de RvV-wet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op tien september tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	V. HOEFNAGELS